

חולין פרק ט העור הרוטב דף קכו

מחוץ למשקוף שהדלת נטרקת עליו טהור ואם לפני המשקוף טמא. דעות נוספות מובאות בברייתא אם אין חלל טפח בצוואר ר' אלעזר סובר שאם היה פה הכלב תוך הבית והזנב חוץ לבית טהור אבל אם היה הזנב בתוך הבית טמא משום שדרך הטומאה לצאת ברעי למרות שכשאר תצא תהיה מעוכלת, ר' יהודה בן בתירה אומר שאפילו אם רק הפה בתוך הבית טמא משום שהוא המקום שממנו הטומאה נכנסה או משום שלפעמים הכלב מקיא.

ר' שמעון אומר שמת מטמא בג' דרכים א. מגע ב. משא ג. אוהל, ואמר שישנם דברים שמטמאים רק בב' אפשרויות ולא בשלישי והם א. כף של עפר של רקב מהמת שאינו מטמא במגע משום שהוא אבקה ואי אפשר לגעת בכזית בו בבת אחת, וסובר שטומאת אוהל לא נקראת 'מגע' בשום אופן ב. עצם כשעורה שאינה מטמאה באוהל הלכה למשה מסיני ג. כיסוי ודופן של ארון המת שאינו מטמא במשא.

כתוב בנבלת בהמה "הנוגע בנבלתה יטמא" ולמדו מהמילה 'בנבלתה' למעט עצמות, 'הנוגע.. יטמא' למעט הנוגע בעצם קולית סתומה שהיות ואי אפשר לדעת בבשר שבתוכה הנוגע בה טהור אבל אם יש נקב בעצם ואפשר לגעת בבשר גם הנוגע בעצם טמא משום שהעצם נחשבת לשומר על הבשר שבפנים, ר' אושעיא הסתפק אם חשב לנקוב את העצם ועוד לא נקב האם נחשב למחוסר מעשה או לא.

בטומאת שרצים כתוב "הטמאים לכם בכל השרץ כל הנגע בהם במתם יטמא", ולמדו מאות ה' במילה 'הטמאים' לרבות ביצה

במשנה כתוב שארון גדול של עץ שאינו מקבל טומאה מחמת גודלו שנמצא בתוך בית ואין לארון פתח לבית בגודל טפח, אם יש טומאה בתוך הבית מה שבארון טהור, אם יש טומאה בתוך תיבה שבארון אם אין בה חלל טפח נחשבת לטומאה רצוצה שבוקעת ומטמאת את הבית מדאורייתא אבל אם יש בתיבה חלל טפח מטמא את הבית רק מדרבנן משום שעתידה הטומאה לצאת מהארון לתוך הבית, אם הארון נמצא בפתח הבית ואפשר להוציא את הטומאה מהארון בלי להעבירה הארון טמא והבית טהור. ר' יוסי אמר שגם במקרה שהארון נמצא באמצע הבית אם הטומאה בתוך הארון לא מטמא את הבית משום שיכול לחתוך אותה לחתיכות קטנות או לשרוף אותה בתוך הארון ולא להוציאה דרך הבית. ואפילו אם אין בתוך התיבה חלל טפח לא מטמא את הבית משום שסובר ר' יוסי שאין טומאה רצוצה בוקעת ועולה.

במשנה נוספת כתוב שכלב שאכל בשר של מת והכלב מת לפני שהבשר התעכל בפתח הבית שרק ראשו בתוך הבית, ר' מאיר אומר שאם רוחב צוואר הכלב טפח נחשב הצוואר כאוהל ומטמא את הבית למרות שאין חלל טפח בתוך הצוואר, ר' יוסי אומר שבודקים אם הטומאה בתוך הבית טמא ואם מחוץ לבית טהור, לכאורה דעת ר' יוסי שהיות ואין חלל טפח הטומאה רצוצה ובוקעת ועולה ולכן אם היא בתוך הבית מטמאה ואם היא מחוץ לבית טהור ואין צוואר הבהמה נחשב לאוהל משום שאין בו חלל, רבא מסביר שדעת ר' יוסי שלא אומרים שטומאה רצוצה בוקעת ועולה אלא שאמר שבודקים אם יש חלל בצוואר טפח נחשב לאוהל ומכניס את הטומאה לתוך הבית ובודקים אם הפה של הכלב

חולין פרק ט העור הרוטב דף קכו

ועצמות שיש בתוכם בשר, מהמילה
'השרץ' למדו שרק אם יש בביצה צורה של
שרץ מטמאה, מהמילים 'כל הנוגע יטמא'
למדו שרק אם הוא נקוב ואפשר לגעת
בתוכו מטמא.